

РЕШЕНИЕ

№ 200

гр. Пазарджик, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XVII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ани Харизанова

при участието на секретаря Наталия Димитрова
като разгледа докладваното от Ани Харизанова Гражданско дело №
20225220101928 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба от Б. С. М. с ЕГН ***** от град С., ул.“Д. Д.“№13 срещу Община С. с ЕИК **** с адрес град С., ул.“А. С.“№37А, представлявано от кмета В. Й. Р., в обстоятелствената част на която се твърди, че въз основа на подадено от ищеца заявление е било образувано ч.гр.д.№997/2022г по описа на РС-Пазарджик и е издадена на 13.04.2022г. заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК. Срещу тази заповед е подадено възражение от ответника община, която е длъжник в заповедното производство. Това обосновава правния интерес на ищеца от предявяване на настоящия иск. Твърди се, че за периода месец август 2021г до месец януари 2022г на ищеца не са му изплащани дължимите му месечни възнаграждения като общински съветник към Общински съвет- град С. в общ размер от 2 937.31лв., които помесечно са обективирани в детайлна справка, приложена като доказателство към исковата молба. Ищецът твърди, че е отправил покана за доброволно изпълнение до председателя на ОбС-С. за изплащане на горната сума, с която същият е приканен да предприеме съответните действия, целящи изплащане на възнагражденията в определен срок. След изтичане на 7 дневния срок, посочен в поканата плащане не е извършено. Твърди се, че поради забава на плащането се дължи лихва в размер на 293.73лв. Лихвите за горепосочения времеви период са изчислени след като за начална дата е взето първо число на съответния месец и последно число на същия. Моли се съда да постанови решение, с което да се приеме за установено по отношение на ответника, че ищеца има вземане за

следните суми: сумата от 2 937.31лв. неизплатени трудови възнаграждения за периода месец август 2021г до месец януари 2022г и обезщетение за забава в размер на 293.73лв.за периода 01.08.2021г до 31.01.2022г. В подкрепа на твърденията си ищецът ангажира доказателства.

В срока по чл.131 от ГПК от ответната община е подаден писмен отговор, с който се оспорва предявения иск като недопустим и неоснователност. Възражението за недопустимост се обоснова с липсата на идентичност между основаниято и размера на вземането- предмет на заповедното производство и вземането, предмет на исковото производство. Не се оспорва твърдението, че през исковия период ищецът е бил общински съветник в Общински съвет С.. От представеното от писмено доказателство – справка за начислени и неизплатени възнаграждения за периода месец август 2021г до месец януари 2022г, подписана от касиер, главен счетоводител и заместник кмет на общината, не ставало ясно, че посочените възнаграждения се дължат на ищеца в качеството му на общински съветник.

В съдебно заседание ищецът не се явява и не се представлява. От същия е постъпило писмено становище, с което поддържа исковите претенции.

В съдебно заседание ответната Община С., чрез пълномощника си, оспорва иска за главница само по размер.В съдебно заседание ответникът доразвива възраженията си досежно акцесорния иск за лихва за забава като сочи, че заплащането възнаграждението на общинския съветник не е обвързано със срок, няма конкретно определен падеж за плащане, поради което лихвата за забава се дължи от момента на поканата на длъжника да плати. Такава покана не е изпратена до Община С., а до председателя на Общинския съвет –С. като липсват данни за връчване на тази покана.Противопоставя се възражение, че лихвата започва да тече от датата на получаване на заповедта за изпълнение съгласно общите правила на ЗЗД.

Пазарджишкият районен съд след като се запозна с изложените в исковата молба твърдения, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно, при съблюдаване разпоредбата на чл.235 от ГПК прие за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложеното ч.гр.д.№997/2022г. по описа на РС-Пазарджик със заявление вх.№6709/31.03.2022г. ищецът в настоящото производство е отправил искане до съда за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. Издадена е Заповед №655/13.04.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, с което е разпоредено длъжникът Община С./ настоящ ответник/ да заплати на Б. С. М. с ЕИК *****/ ищец по настоящото дело/ сумата от 3 231.04лв., представляваща дължими неизплатени възнаграждения на общински съветник за времето от месец август 2021г до януари 2022г. и сумата от 293.73лв., представляваща мораторна лихва за периода от 01.08.2021г. до 31.01.2022г.Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 18.04.2022г и на 18.05.2022г същият е подал възражение по чл.414 от ГПК. С разпореждане №3521 от 08.06.2022г. заповедният съд е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си.

Това разпореждане е връчено на заявителя на 16.06.2022г. и в едномесечния преклузивен срок, а именно на 23.06.2022г. заявителят е предявил настоящия иск

При това положение съдът намира, че предявеният специален положителен установителен иск с правно основание чл.422 във вр. чл.415, ал.1 от ГПК е процесуално допустим. Предявен е от легитимирана страна – заявителя в заповедното производство, при подадено в срок от длъжника възражение срещу заповедта за изпълнение. Налице е развило се заповедно производство с предмет, който е идентичен с предмета на настоящото исково производство. Неоснователно е възражението на ответника, че липсва идентичност на вземането в двете производства/ заповедно и исково/. Действително в заповедното производство е претендирана главница в размер на 3231.04лв. Няма пречка обаче в исковото производство при идентичност на основанията да се претендира главницата в по-нисък размер, а именно 2937.31лв., както е сторено в конкретния случай. Недопустимо е да се претендира главница в по-висок размер от този, заявен в заповедното производство. Относно вземането за лихва за забава и в заповедното и в исковото производство претенцията е идентична като размер и период.

Като допустим предявеният иск следва да бъде разгледан по същество. По същество съдът намира следното:

Между страните не е спорно обстоятелството, че през исковия период ищецът е бил общински съветник в Общински съвет С.. Не е спорно, че през исковия период ответникът не е изплатил на ищеца дължимите месечни възнаграждения.

Спорът се фокусира върху размера на дължимите възнаграждения. За целта е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение съдът кредитира като компетентно и обосновано изготвено и неоспорено от страните. Видно от констативно-съобразителната част на заключението от Община С. е представена Справка за участието на общинските съветници в заседания на Общински съвет С. и постоянните комисии. През месец август 2021г ищецът е участвал в заседание на комисия Образование на 25.08.2021г. и на заседание на ОбС на 30.08.2021г. През месец С. на 24.09.2021г е участвал в заседание на комисия “Образование” и на 20.09.2021г и 30.09.2021г участвал в заседания на ОбС. На 04.09.2021г. е отсъствал от извънредно заседание на ОбС. На 22.10.2021г. е участвал на заседание на комисия „Образование“, а на 29.10.2021г е участвал в заседание на ОбС. На 26.11.2021г е участвал на заседание на комисия “Образование“, а на 30.11.2021г е участвал на заседание на ОбС. На 22.12.2021г е участвал на заседание на комисия “Образование“, а на 30.12.2021г е участвал в заседание на ОбС. На 20.01.2022г. е отсъствал от заседание на комисия “Образование“, отбелязано „карантина“, а на 27.01.2022г е участвал в заседание на ОбС. Съгласно решение №478, взето с протокол №21 от редовно заседание на ОбС С. , проведено на 26.02.2021г. е взето решение общинските съветници в ОбС да получават месечно възнаграждение в размер на 60% от средната брутна работна заплата на Общинската администрация без изборните длъжности за съответния месец за участие в заседанията или неговите постоянни комисии. Според вещото лице дължимите възнаграждения на ищеца за периода август 2021г до януари 2022г общо са в размер на

2937.31лв. като нетна сума / който размер съвпада с исковия/ или помесечно дължимото възнаграждение е както следва : за месец август 2021г-499.80лв., месец С. 2021г -421.50лв., за месец октомври 2021г 502.93лв., за месец ноември 2021г – 505.90лв., за месец декември 2021г -493.48лв. и за месец януари 2021г. -513.70лв. Вещото лице е констатирано, че с писмо изх.№1103-45-1/13.01.2023г от Община С. е отговорено, че възнагражденията на ищеца като общински съветник за исковия период не са изплатени. Вещото лице заключава, че лихвата за забава върху претендираните от ищеца възнаграждения за периода 01.08.2021г до 31.01.2022г е в размер на 61.46лв. За периода 01.02.2022г до 31.03.2022г. е в размер на 48.14лв. и за периода от 01.09.2021г до 31.03.2022г. е в размер на 109.60лв. Вещото лице е установило, че поканата за доброволно изпълнение изходяща от ищеца и адресирана до ответника е с входирана при ответника под №076/28.02.2022г. На тази база е изчислило и лихва за забава върху главницата и за периода 28.02.2022г до 31.03.2022г / датата на подаване на заявлението/ в размер на 26.11лв.

Въз основа на така очертаната по делото фактическа обстановка от правна страна съдът прави следните изводи:

Предявен е иск с правно основание чл.422 във вр.с чл.415, ал.1 от ГПК във вр.с чл.34, ал.1, изр.1 от ЗМСМА.

Съгласно чл.34, ал.1 от ЗМСМА общинският съветник получава възнаграждение за участието си в заседанията на общинския съвет и на неговите комисии като възнаграждението се определя с решение на общинския съвет, прието със съответното мнозинство. Предвид очертания с исковата молба предмет на иска / претендира са неизплатено възнаграждение за положен труд като общински съветник/ спорът е подсъден на общия исков съд – в.т.см. Определение №58 от 26.07.2011г на ВАС по адм.д.№31/2011г , 5 членен състав на ВКС и ВАС/. За уважаването му ищецът следва да докаже фактите, от които извежда своите твърдения , а именно: качеството си на общински съветник в Общински съвет – С. за исковия период месец август 2021 го до месец януари 2022г. и размера на дължимото възнаграждение. В тежест на ответника е да установи извършено плащане на претендираните суми.

Както се посочи по делото не бе спорно наличието на качеството общински съветник в Общински съвет –С. на ищеца през исковия период- 01.08.2021г до 31.01.2022г. Не бе спорно, а от кредитираното с пълно доверие заключение на вещото лице, се установи, че за процесния период на ищеца се дължи възнаграждение в общ размер от 2 937.31лв. Установи се, че тази сума не е заплатена на ищеца нито към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, към който момент се счита предявен настоящия положителен установителен иск, нито към датата на приключване на устните състезания.

Ето защо искът за приемане за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 2937.31лв, представляваща неизплатено възнаграждение за положен труд като общински съветник за периода месец август 2021г до месец януари 2022г, за която сума е издадена Заповед №655 от 13.04.2022г.за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№997/2022г. по описа на РС-Пазарджик като основателен следва да бъде уважен.

Спорът се фокусира върху дължимостта на мораторната лихва в размер на 293.73 лв. за периода от 01.08.2021г до 31.01.2022г. Ответникът противопостави възражение, че заплащането на възнаграждение на общинския съветник не е обвързано с определен падеж , поради което става изискуемо след покана, а такава покана до община С. не е отправена.

Нормите на чл.34, ал.1 и чл.35, ал.1 от ЗМСМА разгледани в своята съвкупност навеждат на извода, че законодателят не приравнява работата на общинския съветник като по трудово правоотношение. Няма спор, че и общинския съветник полага труд, участвайки в заседание на общинския съвет и в неговите комисии. За това си участие получава възнаграждение, което няма характеристиките на трудово възнаграждение по смисъла на КТ. работата на общинския съветник по изборното правоотношение е свързана с постигане на краен резултат за разлика от работата по трудово правоотношение. Трудовото правоотношение има точно и конкретно посочено съдържание, регламентирано в КТ – чл.61, чл.62, чл.63, чл.66 и следващите от КТ. Взаимоотношенията между общинския съветник, общински съвет и общината , не са гражданско правни , а административно правни , като претенцията за заплащане на възнаграждение за дейност като общински съветник не е равностойна на претенцията за заплащане на работна заплата по Кодекса на труда. Обект на трудовите правоотношения е работната сила на работника и служителя, което го поставя в зависимост от работодателя да бъде на негово разположение и да му се подчинява и да изпълнява неговите нареждания при извършване на определена работа и да постига определен резултат. Това не е присъщо на изборното правоотношение на общинския съветник, защото то съществено се отличава по своето естество и характер от трудовото правоотношение. В ЗМСМА няма изрична разпоредба, която да приравнява изборното правоотношение на редовия общински съветник на трудово правоотношение. Ако в някаква степен би могло да се говори за приравняване, то е по отношение на осигурителните правоотношения. Независимо, че възнаграждението на общинския съветник се измерва с размера на брутното трудово възнаграждение – чл.34, ал.2 от ЗМСМА, това не означава, че това възнаграждение представлява по своята същност трудово възнаграждение или приравнено на него такова.

В светлината на гореизложеното съдът счита, че в настоящия случай не са приложими постулатите на съдебната практика и теория, очертаващи момента на настъпване на изискуемостта на трудовото възнаграждение. Действително работодателят по едно трудово правоотношение е длъжен да заплаща трудовите възнаграждения на работниците и служителите си помесечно. Дължимите суми стават изискуеми , ако не е уговорено друго, на първо число на месеца, следващ месеца през който е възникнало основанието за плащане. Следва да се отбележи ,че в ЗМСМА не се съдържа разпоредба относно деня, в който следва да се изпълни паричното задължение по чл.34, ал.1 от ЗСМА. Ищецът не въведе твърдения и не ангажира доказателства за настъпила изискуемост на вземанията си . С оглед на това съдът приема, че е приложима общата разпоредба на чл.84, ал.2 от ЗЗД , съгласно която изпълнението на паричното задължение се дължи след отправена покана. По делото не се установи отправена покана от ищеца до ответника. Дори

и да се приеме за такава обсъдената по-горе покана от 25.02.2022г., входирана по №076/28.02.2022г/ видно от експертизата/ до председателя на Общинския съвет, то евентуално лихва за забава се дължи най рано от тази дата , а именно от 28.02.2022г до датата на подаване на заявлението, но ищецът не е заявил такава претенция до съда.Претенцията му за лихва за забава е за периода 01.08.2021 г. до 31.01.2022г., според заявеното в заповедното производство.

Ето защо ответникът не е изпаднал в забава за периода от 01.08.2022г до 31.01.2022г., поради което искът по чл.86 ,ал. 1 от ЗЗД за приемане за установено ,че съществува вземане на ищеца за сумата от 293.73лв, мораторна лихва за периода от 01.08.2022г до 31.01.2022г следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските.

В заповедното и в исковото производство ищецът не е направил искане за разноси, поради което независимо от изхода на делото такива не му се следват.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК ответникът има право на разноси за исковото производство предвид изхода му. Ответникът е направил разноси в общ размер от 750лв./ 300лв. за вещо лице и 450 лв. адвокатско възнаграждение/ предвид на - заплащане на възнаграждение на общински съветник. Съобразно отхвърлената част от иска ищецът следва да заплати на ответника сумата от 68.18лв. разноси по делото.

Воден от горното Пазарджишкият районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 във вр.с чл.415, ал.1 от ГПК по отношение на Община С., ЕИК **** с адрес град С., ул.“А. С.“№37А, представлявана от кмета В. Й. Р., че **СЪЩЕСТВУВА ВЗЕМАНЕ** на Б. С. М. с ЕГН ***** от град С., област Пазарджик, ул.“Д. Д.“№13 за **сумата от 2937.31лв.** представляваща неизплатено възнаграждение за положен труд като общински съветник за периода месец август 2021г до месец януари 2022г, за която сума е издадена Заповед №655 от 13.04.2022г.за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№997/2022г. **като отхвърля иска за приемане за установено, че съществува вземане за лихва за забава за сумата от 293.73лв. за периода от 01.08.2021г до 31.01.2022г.**

ОСЪЖДА Б. С. М. с ЕГН ***** от град С., област Пазарджик, ул.“Д. Д.“№13 да заплати на Община С., ЕИК **** с адрес град С., ул.“А. С.“№37А, представлявана от кмета В. Й. Р. сумата 68.18лв. разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд -Пазарджик в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____